

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' Isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

UNA SEPARACIÓ.

Després de un any de viure plegats, m' abandona... ¡Ah, homenots, homenots! Ja no 'ns podem fiar de cap, ni dels sans.

UNA ASPIRACIO CATALANA.

Tot just fa un any que Sans va agregarse a Barcelona.

No cal dir que aquest casament va ferse ab totas las solemnitats indispensables. Basta saber que va apadrinar als nuvis aquell arcalde de las patillas monumentals, que fins quan menjava l' escudella havia de ferho ab certa cerimonia.

Los nuvis van festejar alguns mesos y 's van entendre. Sans es un minyo treballador y honrat: desde petit que va a la fabrica y a copia de laboriositat e inteligencia ha arribat a majordom. En quant a Barcelona, es una pubilla que sempre ha vist ab bon ull a la gent treballadora, com qu' ella mateixa no 's pert pas per prepossa.

Encare qu' ell tenia molt menos cabal qu' ella, com que 'ls nuvis conjeñiavan, no calia mirar prim.

—Per més que tu tingas no més que uns 16 mil habitants—va dirli un dia—y jo m' arrimi a 250 mil, no 't apuris: de las dugas casas ne farem una: de la meva gent y de la teva una sola familia..... ni jo haig de tirar-te en cara 'l teu origen, ni tu 't has de avergonyar de la meva antiga gloria, que si avants era comptesa, ja fa temps que 'm van pendre 'l ceptre, y avuy soch una treballadora—y ab molta honra—com tu mateix.

Després del festeig, van venir las amonestacions sense que ningú hi posés cap impediment. Per fi va celebrarse la boda davant de la Diputació provincial, corporació encarregada del casament dels pobles de la provincia, y en tots aquests trámits va complirse estrictament lo que marca y prevè la ley municipal.

Feya un any y algunas senmanas que 'ls dos esposos vivian maritalment. Sans estava algun tant endarrerit, la Pubilla va pagarli 'ls deutes.

Va dir ell, que de moment no podia contribuir a la contribució de consums ab lo rango que correspon a una capital com Barcelona, y la Pubilla va fer un arreglo, a fi de que pogués viure y prosperar desahogadament.

Tenia alguns camins plens de sots y de roderas y la Pubilla, desatenent los del seu patrimoni, va enviarhi brigadas a arreglarlos.

De mane'a que las relacions entre ell y ella, no podian ser més cordials, ni més afectuosas.

Y are expliquinse vostés, dat que aquí a Espanya no regeix la ley del divorci, com ha sigut possible que una ordre de Madrid haja vingut a rompre 'l casament de Sans ab Barcelona.

«De ponent ni gent, ni vent» diu lo ditxo, y hauria de dir que ni gent, ni vent, ni reals ordres, com la que ha dictat en Romero Robledo, lo qual passa per sobre de tot, com si 'l llibre de la ley en mans de un ministre conservador fos lo que un joch de cartas en mans de D. Fructuós Canonge.

Joch d' escamoteig y res més son las rahons alegadas en lo decret de segregació. O sino, calculin per lo que 'ls vaig a dir:

Lo governador que hi havia a Barcelona en 1883 va dir que las edificacions de Barcelona y de Sans estava confosas, com realment es aixis. Donchs 'l actual governador va enviar un telegrama a Madrid, dihent que las edificacions de Barcelona y Sans están separadas.

Aquí tenen un escamoteig de la veritat.
¿Volen un altre escamoteig?
Diu la ley que la Diputació provincial acordará 'l unió de dugas localitats, sent executiu 'l acort, sempre que hi haja conformitat ab los interessats.

¿Qui son los interessats de dugas poblacions? Lo Real decret diu que son tots los vehins; nosaltres creyem que son los ajuntaments que 'ls representan. Y en proba d' aixó que si tractém de celebrar una reunió per qualsevol objecte que siga, vindrá 'l delegat del governador a disoldrela, seguint la costum establerta en semblants cassos. Y apart d' aixó ¿desde quan los conservadors s' han fet tant demócratas, qu' exigeixin la reunió de tots los vehins de una localitat perquè un acort siga vàlit? Cuidado que aquest sistema de las assembleas comunales no més se practica en algunas localitats de la República federal de Suissa!

Aquí tenen, donchs, un escamoteig de las lleys que regeixen a Espanya y sobre tot dels principis conservadors.

Després de tot no es estrany que succeixin aquestas animalias.

Ja fa algun temps que 'ls governs no serveixen més que per burlar la ley, y en aquest punt concret s' han trobat dos interesos: 'l interés de un cacique, que té un acta de diputat, obtinguda, Dèu y en Rubau Donadèu, saben com, y que vota incondicionalment ab la majoria, y 'l interés de la capital d' Espanya, gelosa de la preponderancia de Barcelona.

En efecte, Madrid, ab tota la seva vida oficial, cobrant lo barato de tot' Espanya y donant alberch y llustre a las fortunas aristocraticas, que van allá a gastar la renda de sas inmensas possessions, Madrid no progressa tant rápidamente, com la capital catalana, en alas del treball, del tráfech y de 'l industria.

Si algun dia 's realisava, lo que ja hauria de ser un fet, 'l agregació de tots los pobles del Plá, rebrots tots ells de Barcelona, que viuen la seva vida y prosperan ab la seva prosperitat, Madrid passaria a ser la segona població d' Espanya, y Barcelona fora la primera.

Aixó es precisament lo que atormenta y dona angunia a la vila del Os; la qual no vol de cap manera que dintre de la Peninsula puga aixecarse un centre de població que conti més habitants, tinga més importancia y reuneixi més recursos qu' ella.

Y la manera de evitarho es facil.
Divorciar als que 's casan; segregat als que s' agregan, y posar impediments a que vaja realisantse 'l agregació dels pobles que hauria de verificarse segons prevè la ley. Cabalment té en las sevas mans 'l arma poderosa del cupo de las contribucions. Desde 'l moment que un poble vehi s' uneix a Barcelona, 'l industria d' aquest poble, pels efectes tributaris, queda involucrada en las classificacions que regeixen en la capital. Entre 'l últim sabater de Sans y 'l primer sabater de Barcelona s' han de repartir la quota senyalada al gremi, segons las classificacions que regeixen en las grans capitals. Resultat, que s' aumenta la quota del un y del altre.

¿Y are de pás fassan lo favor de dirme, com s' explica que redundant 'l agregació en benefici de la Hisenda, y sent los de Madrid tant famelichs, tingan tal afany per tornar a segregat als pobles agregats? ¿Com se comprén que 'l govern renuncihi a un benefici tant considerable?

Sols per la gelosia, sols per la por de que Barcelona siga més que Madrid. Ja saben los madrilenyos que 'l importancia de una població determina la seva influencia, y ¡ay d' ells, lo dia que Barcelona fos de fet la primera capital d' Espanya!

Aquest dia es lluny si hem de seguir per aquest cami. Barcelona no cap dintre de si mateixa y s' extén per fora. Traslada la seva industria a Sans, Las Corts, Gracia, Sant Martí de Provensals y Sant Andreu de Palomar: aixeca 'ls edificis de recreo pèl seu esbarjo en Sant Gervasi, Sarriá y Horta. Todas aquestas localitats son fillas d' ella y per desgracia de Catalunya, no sols están separadas de Barcelona, sino qu' en molts cosas son las sevas mortals enemigas.

Interrompen las unas son magnífich projecte d' Ensanche..... y altres trist es dirhol viuen principalment del contrabando que fan ab las especies subjectes a la contribució de consums. Cada població es una República de Andorra, y per vigilar tanta frontera, no basta un verdader exercit de burots. Lo contrabando fins pot ferse pels patis interiors de las casas, ja que en una mateixa isla hi ha edificis colindants que pertanyen a distint municipi.

Ab tot aixó demanin a Barcelona que prosperi, y que 's millori.

Y mentres tant Madrid que reb los rius d' or de tot' Espanya, s' está rihent dels apuros de la capital catalana.

Y la rialla de Madrid, francament, es lo que 'm crema més.

Escolléu, pobles del Plá de Barcelona, ¿no seria hora de que deixessem rezels y rivalitats a un costat, y passant per tot, fetsem lo que han fet Paris, Londres, Viena, y todas las grans capitals de Europa? ¿No seria hora de que s' estudiés la manera menos gravosa de que ab 'l acort de tots, se formés aquí a Catalunya, la primera població de la Peninsula?

De un temps ne venen uns altres, y qui sab si 'l industria Barcelona, conquistant la capitalitat d' Espanya, cambiaria 'l modo de ser de aquesta nació tant flamenca com mal aventurada.

P. BEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Encare que 'l cólera no haja vingut a visitarnos, los teatros ja fa alguns dias que 'l tenen, o com si 'l tinguessen. Las empresas prou fan esforços y més esforços per cridar a la concurrencia; pero la concurrencia no s' dona per entesa. ¿Y com no, si 'ls que podrian animar palcos y plateas han fugit de Barcelona, com si 'l microbio 'ls corrés al darrera, fuet en má y estalonnantlos? Déixinlos estar, qu' ells tornaran quan ho tingan a bè y s' hajan convensat de la nostra teoria respecte al cólera.

Aquest, segons uns metjes, es una cuca; segons altres metjes, es un bolet. Per nosaltres no es ni bolet, ni cuca; sino una papa. Pèls que han fugit es un papu.

.. Mario está a punt de acabar sos compromisos després de una campanya llarga y brillant. L' última senmana ha sigut ben aprofitada: tres beneficis y alguns estrenos. La Garcia, la Cirera y la Guerra han tingut ocasió de experimentar las simpatias que per ellas sent lo públich de Barcelona, havent recullit aplausos y regalos.—Entre las obras estrenadas la que dú 'l titol de *Los señoritos* es com casi todas las del repertori, pobla d' argument y rica de xistes. La Ma-

tilde Rodriguez hi fa un tipo admirable, desplegant los variats recursos del seu distingit talent.

En Mario ha fet modificacions. Julian Romea que ha deixat una vacant en la companyia, ha sigut substituit per en Zamacois, si bé aquest no comensará a treballar fins a la proxima tardor. En Zamacois es un element molt important, que no podrà menós de aumentar lo mérit de la companyia de 'n Mario.

Lo dia 8 de agost comensará a treballar en lo teatro de Novedats la companyia de opereta italiana de Scavini, de la qual ne tenim las millors noticias. Ja 'ls ne farem dos quartos.

.. Dimecres va estrenarse en lo *Teatro Español* la traducció de *Donna Juanita*. Causas independents de ma voluntat van impedir-me de assistir al estreno, per lo qual no puch donarles avuy la meva opinió sobre 'l desempenyó que ha tingut la celebrada opereta de Suppé. Fassin lo favor d' esperarse fins a la senmana entrant.... y dispensin.

.. Lo ball *Parthénope* ja ha passat la quarentena. Quaranta representacions y 'l públich no 's cansa. Aquest es lo millor elogi del espectacle.

.. En lo *Retiro* se van posant sarsuelas del repertori espanyol, ab un éxit bastant regular. La tempestad no produheix tot 'l efecte que deuria, per la insuficiencia del aparato. Pero jo ja ho veig: 'l entrada es molt barata y la localitat baratissima. Actualment s' está ensejant *Lo punt de las donas*, qu' es un dels singlotes més felissos de 'n Pitarra.

.. La *Flamenco mania* sarsuela en un acte estrenada en lo *Teatro Ribas* es una producció per 'l istil de *El proceso del can-can*, que enalteix lo mateix que tracta de combatre, de manera que lo que 'l públich aplaudeix no son las diatribas y censuras contra lo flamench, sino 'ls passos flamenchs que a mitjas excusas se presentan. L' obreta va agradar.

En la representació de *Salon Eslava*, la Sra. Pastor va substituir al Sr. Zamacois, sortintse'n garbosament, sobre tot en los papers de cantant francés y de torero.

Sembla que dintre de pochos dias comensará a funcionar en aquell teatro un quarteto d' ópera italiana.

.. Las funciones del *Circo Ecuéstre* continúan sent tan variadas com sempre. Lo benefici del ventriquo Ohill va ser una broma continua. Las carreras d' obstacles van divertir al públich extraordinariament. Y en quant a la familia Schaeffer, lo dia del seu benefici, va saber entusiasmario.

.. Diumenja en la Plassa de Toros havia d' elevarse 'l aeronauta Caballer en un globo; però no se com, lo globo va cremarse... y 'l públich per no ser menos va cremarse també, quedant convertida la plassa en un mercat de Calaf. En fi, que va haverhi 'l gran escándol del globo.

N. N. N.

VERSOS DE CIRCUNSTANCIAS.

AHIR Y AVUY. (1)

Avuy fá dotze anys, Tarrassa,
qu' una colla de malvats,
ab traició y villania
tos carrers varen petjar,
en sa bandera, lo lema
de Dèu, Patria y Rey portant:
lo Dèu per escarni y befa,
la Patria per llansar sanch,
y per Rey pillatje y robo;
y no volguent tu jamay
qu' uns bandolers malmettesin
la patria y las llibertats,
al primer toch de campana
te llensares ab cor franch,
per nostres carrers y plassas
y saberes allunyar
la canalla miserable
que a traició vils cobarts!
entraren com fan los lladres,
per sorpresa y ab cap baix.
Omplert de gloria quedares
¡oh! poble valent y gran!
en perill veyas la patria,
petjada ta llibertat
y si bè dos fills del poble
vegeres banyats en sanch,
no moriren per nosaltres
puig sempre, sempre viuran
per memoria y per exemple
dels nostres fills, qu' al contá 'ls
la fet de la jornada
los dirém llagrimajant:
—Eran dos héroes, dos mártirs
qu' ab valentia y cor gran,
van dar sa sanch per la patria,
per la santa llibertat.
Per eixa noble matrona
que porta germanó y pau
y qu' avuy es per desgracia
la befa dels gobernants,
que si no son tots carlistas,
tenen entre sos companys

(1) Llegida en lo «Centro Tarrasench» lo dia 22 de juliol d' aquest any, en lo dinar conmemoratiu de 'l entrada dels carlins en aquella ciutat.

l' home aquell que en sessió plena sense tartamudejar los va nombrá *honrada masas*.

Podém naltres festejar la derrota del carlisme quant nos está governant en Pidal, que quan va dirho, lo Congrés no 's va ensorrar, fentne bossins sas paraulas, de vergonya, al escoltá 'l.

Podém festejar nosaltres, podém á fè festejar per l' honra de la matrona, de la Santa Llibertat.

¡Llibertat, que no 't se veure! ¿que t' has fet, hont has anat? La premsa porta mordassa, la premsa qu' es y será qui dona 'l progrés al poble y l' avens á la ciutat, avuy ets agarrutada com un miserable esclau per homes que ab osadia portan en son estandart lo sigle dinou, y 's diuhen conservadors lliberals.

¡Lliberals! sols per escarni portan aquet nom tant sant! ni saben qu' es lo progrés, ni saben qu' es llibertat, y saben massa aguantarse puig de poder tenen fam. ¡Atípals, nació espanyola! ¡Atípals fins reventar! qu' ells sabrán amordassarte. perquè ni de baix en baix pugas dir:—Jo vull justicia, vull la Santa llibertat.

Ab valor y ab heroisme varem saber ofegar lo carlisme que aquí entraba, y are tenim governant á la Nació una altra plaga que si no es pitjor, es igual. Gent que tol-lera que 's diga *rey intrus*, al home honrat, al Rey noble, al espós digne, á n' el Rey més lliberal, al gran Rey D. Amadeo que després y ab dignitat, va deixar ceptre y corona y l' Espanya abandoná, no pèl pés qu' ella portava, ni per cansat ni malalt, sols perquè va reconeixe que no 'l compendriam may.

¡Podém brindar per la Patria! ¡podém cridar llibertat! mentres als murs de Girona dos homes, dos militars, per un delicté ó 'l que siga eran tots dos fusellats deixant fills y deixant viudas en la desgracia més gran; quan per lo mateix delicté, si bé anavam á buscar, tindriam lo mateix càstich y hauriam de fusellar si no á la Espanya plegada, casi bé la mitja part, puig que mitja Espanya cobra ab galons aixís guanyats.

Y are poble de Tarrassa, que á n' aquí estém celebrant la victoria de la Patria y la derrota més gran qu' ha sufert lo vil carlisme, pensém en aminorar la desgracia de las viudas y fills dels afusellats; la caritat ho demana fesho per la llibertat.

R. COLL GORINA.

SOMNI (1).

Somniava fá pochs jorns, que á mi m' havian sense haver fet cap crim dampnat á mort; ma esposa, fills y amichs m' aconhortavan mirant de part de fora mon dolor. Sò innocents, al butxins jo fort cridava, del crim que m' acuséu, si t' aquest nom lo crit de llibertat, lo crit de patria, vosaltres l' héu comés igual que jo... Y no 'm sentian, y lo plor qu' aixida buscava per los ulls, com riu de plom derretit per lo foc que á mi 'm cremava, cremava en sa agonía al pobre cor.

Més que per mí, per ma volguda esposa, per mos fills, al mirarlos erms y sols, temia jo la mort, y sa orfanesa aumentava ma pena y mon dolor. De sopte, igual que sombra misteriosa, s' esvaniren los murs de ma presó y agitarse vaig veure á tot un poble demanant per la víctima perdó.

Era ja nit y á la claror rojenca

de las atxas, en mitj la confusió, vegi ministres de aquell Déu puríssim voltats de tot un poble laboriós com demanavan á qui no 'ls sentia lo que ja era inútil, mon perdó. Temerós jo de veure menyspreada sa tant santa y tant noble aspiració, vaig temer de moment una revolta mes ¿son de Catalunya? no hi ha por.

Sentí per llarchs moments creuhar los cotxes en distints y oposadas direccions, portant en sos fanals escrit per lema *la paraula sublim del Criador*.

Y tot va ser en vá y al ser de dia daurá ma trista estancia lo bell sol, aquell sol qu' era l' últim que jo veyá pèl capritxo despóich de la sort. Y l' hora va arribar y jo al suplici marxí sense faltarme lo valor veyent á mon entorn sols grèu, tristesa, silenci y soletat, companys de mort.

—¿A hont es la multitud que acudeix sempre á veurer aquest crim aterrorador? qu' ho es arreballar llur existencia que may pot retornars' si es que 's confon: y ma esposa y mos fills, á qui no veyá pero que clar sentia en mon entorn sanglotant animantme al sacrifici me deyan ofegats tots per lo plor.

—Lo poble que no veus, no es pas que dormi, també plora y sofreix com sufrim tots, y cansat y abatut, nostra desgracia procura aminorar en tot quant pot; veyent ja qu' era inútil afanyarse, demostra avuy ab llágrimas de dol lo molt que val un poble quant es digne; per 'xo es que no 'l véus ara á ton entorn.

¿Y 'm matan ay, aquells que la fortuna vá enlairar en frenética ambició? ¿Y 's posa á mon costat un viril poble? ¿Per mí, que no 'm coneix, clama perdó? ¡Vina mort y sagella ab ta cruera ma constancia y ma fé ab mortifer plom! ¡Morir aixís, es viure! ¡Historia, guardam lo més xich de tos fulls! ¡Fills meus perdó!

Granollers 19 Juniol 84.

ADOLF VALLESÍ.

ESQUELLOTS.

¡Viva Espanya *cuan* honra!

Hi ha una fábula en la qual se suposa que un ignorant tirava esmeraldas á las gallinas. Aixó succehia en lo temps de la picó.

Donchs bè, en los temps actuals hi ha qui pensa seriament en trasladar los presidaris de Granada al edifici de la Alhambra, únich exemplar que hi ha al mon, admiració de propis y estranys, joya del art árabe en tota sa puresa.

Los que han concebut aquest pensament, mereixen totas las creus y totas las distincions hagudas y per haver. Transformar l' Alhambra en un presiri es una valentia. Per ferho 's necessita un valor inconcebible.

Y are que hi penso: ¿no seria convenient que un cop posats, no deixessen las cosas á mitj fer?

Per acabar de demostrar lo valor d' Espanya, podriam agafar tots los quadros dels Museos, dels palacios y de las iglesias, tots los Murillos, Velazquez, Riberas, y Zurbarans, passarlos per la bugada y utilisar la tela fentne calsetets per la tropa y unas quantas dotzenas d' aixugamans pèls ministres.

Apa, valents!

Alguns periódichs se queixan de lo que succeheix en los mercats de Barcelona.

Los queviures están pè's núvols y las pretensions dels que 'ls venen alguns kilómetros més amunt.

Donchs bè, ells demanan lo que volen y exigeixen de las senyoras compradoras que ofereixin; y si 'l que aquestas ofereixen no es del seu gust, surt de la seva boca un xorro de insults, que ván repetintse de taula en taula y de puesto en puesto, tenint que passar la pobra senyora sofocada una verdadera carrera de baquetas.

Un periódich cita las següents frasses del vocabulari dels mercats:

«Mitja senyora; cabasset de las dotze; morta de gana no s' ha fet per tú la bona vianda; escarransida; val més que vagis á ca l' afarta pobres; digam hont estás que t' ho portaré á casa, etc., etc.»

No sembla sinó que las marmanyeras tingan la boca plena de microbios.

L' Ajuntament hauria de portarlas al hospital del dipòsit d' ayguas del Parque.

Las professons ván fentse de moda.

Lo ditxo «No hi ha dissapte sense sol» haurá de cambiarse de la següent manera: «No hi ha diumenje sense professó.»

Diumenje fará quinze dias vá haverhi professó al Carme, y 'l diumenje passat vá haverhi als Angels, de modo que las beatas farineras de la Reparadora no sossegan.

Vaja, qu' entre poruchs y neos no 'ns enteném. La professó vá per fora y vá per dintre.

L' antigua auca de redolins «Funcions de Barcelona» haurá de modificarse: lo redoli «Sant Jaume, melons» ja no es veritat.

Aquest any *los meloneros* no ván poder posar la parada, per ordre del Ajuntament, que lè por que 'ls melons fassan mal als barcelonins.

—Escolte vosté, 'm deya un pobre melonero valenciá; si se tingueren de suprimir tots los melons ¿quedarían molts *rechidors* en Barcelona?

Al pobre *Noy de Tona* ván portarlo de pas fins á Tarragona perque anava pèls carrers recitant versos.

Donchs digan que 'ls poetas llorejats enguany en los Jochs florals no estaban gaire segurs.

Cuidado que presidia la festa 'l governador de la provincia.

Dias endarrera, entre las cartas tiradas al correu vá trobarse un sobre obert y sense direcció, dintre del qual hi havia un billet de banch.

L' Administrador de correus vá fer públich que s' entregaria aquell billet á la persona que donant las senyas acreditès que l' hi pertanyia.

¿Creurian vostés qu' en un sol dia ván presentarse á reclamar lo billet més de xeixanta personas?

¡Quina gana que corre!

Medis per preservarse del cólera.

Un membre de la Junta de Sanitat de un poble de Andalucia ha proposat que per guardarse del cólera se cremin ciris grochs benehits per un capellá, y 's bega aygua beneita á tot pasto.

Gentu cum gentu.

¿Qué han de fer los beneyts? Beure aygua beneyta. Pero al menos que siga de la pica de las donas, que sent andalugas, sempre será més salabrosa.

Cada dia á posta de sol, l' atmósfera s' enrojeix.

—Válgam Sant Roch, deya una vella: aixó designa guerra ó peste.

—Vosté s' equivoca, vá respóndreli 'l seu net. Aixó es que al cel al tenir noticia del cólera, han montat un lassareto y fumigan á las ánimas que fán quarentena.

L' actiu empresari y laboriós autor dramátich don Jaime Piquet, seguint la costum de cada any, vá celebrar la vigilia del seu sant ab una festa donada en la seva casa-torre de Sarriá.

Iluminació á la veneciana, coros, concert de piano, focs artificials, elevació de un globo, ball de societat y refresch...

La concurrencia, qu' era numerosa, vá sortir plenament satisfeta de la vetllada.

Mentres lo mestre Tintorer prenia localitats en lo despaig del Tivoli varen robarli 'l magnífich rellotje d' or ab que 'ls seus alumnos l' havian obsequiat lo dia del seu sant.

Lo mestre Tintorer ni menos vá sentirse'n.

¿Y donchs que 's figurava?

Sr. Tintorer, los lladres de rellotjes tenen avuy dia 'ls dits més llestos que 'l millor pianista.

A Cincinnati (Estats Units) mentres estava celebrantse un concurs de música, vá presentarse 'l butxi á reclamar un premi, alegant que per las *execucions* á simple vista ningú li passava la ma per la cara.

Sorpresa del jurat.

Per últim lo president vá dirli:—Veritat es que vosté executa; pero no son aquestas las execucions que premiém nosaltres, sino las execucions ab un instrument.

Y 'l butxi vá replicar:

—Escoltin, ¿qué per ventura la forca no es un instrument de corda?

A Fransa s' ha ja establert lo divorci, y tots los periódichs satírichs ne ván plens.

Una caricatura que m' ha cridat l' atenció: Representa l' escena un departament de ferro-carril, sense més personas que un y una, ell jove y ella elegant.

Ell pregunta:—¿Es casada ó viuda?

Y ella respon:—En visperas de divorciar-me, por servirlo.

(1) Aquesta poesia debia llegirse en la funció que va ferse en lo Casino de Granollers, á benefici dels desgraciats Ferrandez y Bellés.

QUÈNTOS.

Un oculista visita a un pobre infelís qu' está bastant mal.

—Aixó es una catarata, diu, y haurém de practicar l' operació.

—¿Qué m costará molt? pregunta 'l pacient.

—Mil rals.

—¿Caratsus!... Son molts diners...

—¿Qué no 'us vè bè pagarlos de un plegat?... No hi fá res, vos concediré un plasso.

—No, res de plassos: prefereixo donarli una lletra a la vista, si m assegura la curació.

Un neo s queixava de que s' estéssin fent de moda 'ls enterros civils.

—Ay, ay ¿y a vosté que li importa?... Si s queixessen los capellans...

—Donchs precisament pèls capellans es que ho sento, porque si la moda vá cundint serán molt capassos de apujar los enterros que se celebrin per l' iglesia.

Acusat un litógrafo de fer bitllets de banch falsos, se disculpava dihent:

—Per mi la falsificació de aquells bitllets era una qüestió de honor.

—¿Qüestió de honor una falsificació? exclamava 'l jutje. Expliquis.

—En dos paraulas será comprés: falsificava bitllets per valor de vuit mil duros, porque estich divent vuit mil duros y hi há una máxima en lo Códich del honor que diu: «Fés sempre lo que deus.»

Un reo qu' estava en capella vá escapar-se.

Per més que 'l buscavan, no ván trobarlo, y al fi 'l jutje, sense apartarse de la fórmula usual, vá publicar edictes, excitantlo a presentarse.

«De lo contrario, deya en dit edicte, le pararán los perjuicios a que en justicia hubiere lugar.»

—Doctor, l' hi demano per favor, deya un atacat de difteria: ¿créu vosté que m curaré de aquesta enfermedad?

—Inductablement, diguè 'l metje, y vaig a donarli la rahò. Segons tots los autors, de cada cent que agafan aquesta malaltia se n salva un.

—¿No més que un, senyor doctor?

—No més que un, y aquest será vosté, porque ja se me n' han mort noranta nou.

Un papá molt calsassas sorprén al seu fill, davant del Liceo, xuclant un magnífich habano.

—Bravo, noyl... Y jo que m creya que no pipavas.

—Donchs ja ho véu.

—Escolta, escolta ¿quánt t' ha eostat aquest cigarro?

—Una pesseta.

—Bravíssimol... Sápigas que 'l teu papá no fuma sinó cigarros de mitj ral.

—¿Y qué?... Si jo fós pare de familia com vosté no fumaria més que cigarillos.

Se tracta de una causa de adulteri.

L' acusada compareix davant del tribunal, y 'l president l' hi diu:

—Senyora, vosté ha sigut sorpresa en flagrant delicte. Vosté ha enganyat al seu marit.

L' acusada respon:

—¿Qué jo he enganyat al meu marit?... Aquesta si qu' es bona!... Ell es qui vá enganyarme a mi... Figuris que aquell dia vá dirme que se n anava a Madrid... Y 'l vespre de la qüestió vá presentarse de sopetón, quan menos l' esperava... Veji vosté si pot haverhi un engany més manifest.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un traficant en total qu' es petit y té 'l tres gros, fa temps que té prima tres d' anar ab son germá Anton (passat lo seu tres jirat), a dos tres y a Mataró: porque diu que de segur comprarán y vendrán molt.

LL. MILLÀ.

II.

Ta filla dos tres-quarta está molt trista, trèula de dos-hu-dos de ta quarti-prima, pórtala a tot y quatre-prima-duas, si es que la pretén algun ministre.

UN BARCELONETÍ.

ENDAVINALLA.

Tinch brassos y no soch home, fusell y no soch soldat, tinch vela sense ser barco, y sent barato, soch car. Ab companyia camino, si estich sol, estich parat. Lector, si no m' endavinas, pocas n' endavinarás.

NOY DE LA XERA.

QUINT DE PARAULAS.

Primera ratlla horisontal y vertical: nom mitològich.

—Segona: ciutat espanyola.—Tercera: població catalana.—Quarta: ciutat espanyola.—Quinta: hom infernal. PAM Y PIPA.

TRENCA-CLOSCAS.

LA SAL MÉS DURA ES...

Formar ab aquestas lletras lo titol de un drama catalá. SET Y MITJ.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats horisontal y verticalment dongan per resultat 16.

R. RUMIÀ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 5.—Una lletra.
4 3.—Article de pescar.
3 4 1.—Lo que 'ns separa de América
1 2 3 4.—Una ciutat.
1 2 3 4 5.—Nom d' home.
3 2 1 4.—Un poble.
1 2 3.—Un licor.
2 3.—Un arbre.
4.—Una lletra.

PERET DE REUS.

GEROGLIFICH.

×
1 100 100 1000
LI
B O M B
I

NAS DE PUNTA INGLESA.

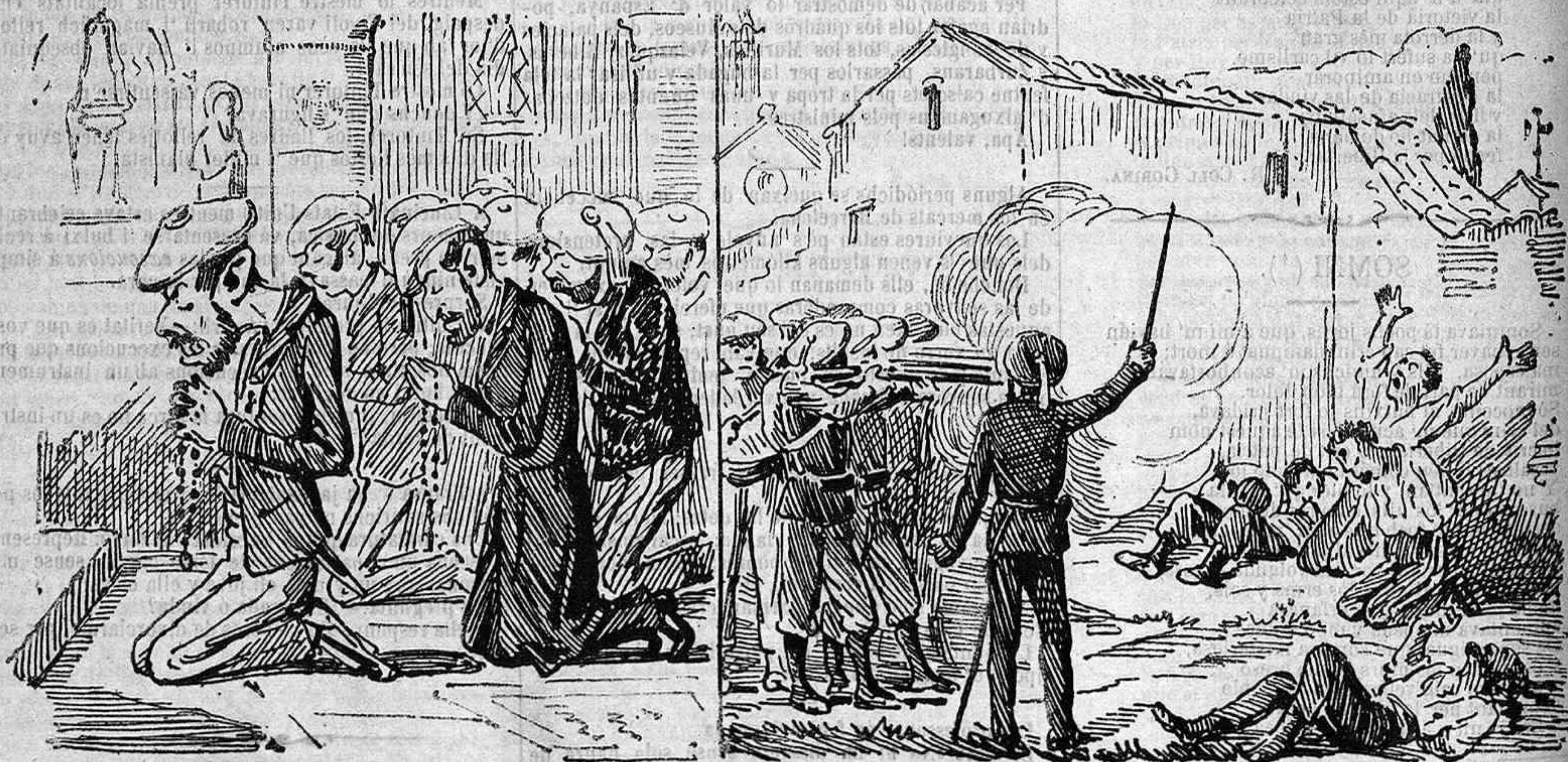
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—Al ba-ce-te.
- ID. 2.ª.—Pa-per.
- MUDANSA.—Solta-Volta-Molta.
- ANAGRAMA.—Anita-Tiana.
- TRENCA-CLOSCAS.—El porvenir de la industria.
- LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Roseta.
- QUADRAT NUMÉRICH.—
8 4 3 5
5 3 4 8
4 8 5 3
3 5 8 4
- GEROGLIFICH.—Lo cólera en Fransa fá numerosas baixas.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

L' ANIVERSARI DE LA CREMA DELS CONVENTS.

A Dios rogando.

Y á los liberales fusilando.